

Adolf Hitlers tale på syvårsdagen for NSDAP's magtovertagelse

Taler

Adolf Hitler
Fører og rigskansler

Dato

30. januar 1940

Sted

Sportpalast

Tyske landsmænd og -kvinder !

Syv år er kort tid, en brøkdel af en enkel menneskelig normaltilværelse – knap et sekund i et folkeslags liv. Og dog synes de bag os liggende syv år at strække sig længere tilbage i fortiden end flere årtier. I dem samler sig en stor historisk oplevelse: genopstandelsen af en tilintetgørelsestruet nation. En uendeligt begivenhedsrig tid, som for os – der ikke blot oplever den, men tilmed har fået lov at medvirke i dens formning – somme tider synes nærved uoverskuelig.

I dag taler vi ofte om demokratiske idealer, dvs. ikke i Tyskland, men i den anden verden taler man derom. For her i Tyskland har vi jo i sin tid til fulde lært dette demokratiske ideal at kende. [...] Det var altså det demokratiske Tysklands tid! Når fremmede statsmænd i dag gebærder sig som om, man ikke kunne nære tillid til det nuværende Tyskland, så ville dette dog på ingen måde kunne gælde for det daværende Tysklands vedkommende, for dette tidligere Tyskland var jo deres afkom, deres alleregentligste værk; dét kunne de dog nære tillid til!

Og hvor de dog mishandlede dette Tyskland! Hvem kan endnu fuldstændigt genkalde sig hine års historie: elendigheden under sammenbruddet i 1918,

tragikken ved året 1919 og så alle årene med indre økonomisk forfald, med vort folks vedvarende knægtelse og usle nedgang og frem for alt dets fuldkomne håbløshed! Endnu i dag er det ligeledes rystende at hensætte sig i tanker om den tid, da en stor nation gradvis mistede hele sin tiltro, ej blot til sig selv, men frem for alt til enhver jordisk retfærdighed. Gennem al denne tid har dette demokratiske Tyskland håbet forgæves, det har tigget forgæves, og nøjagtig ligeså forgæves har det protesteret. Den internationale finansverden – den forblev brutal i sin hensynsløshed, den afpressede vort folk så godt, den kunne. De allierede nationers statsmænd forblev hårdhjertede. Ja, helt iskoldt sagde man dengang, at vi var 20 mio. tyskere for mange. Man forblev døv over for vore arbejdsløses elendighed, man bekymrede sig ikke om vort landbrugs ruin eller om industriens ruin, nej, ikke engang om vor handels. Vi husker den stilstand, der greb om sig i de år.

I de år, da alle håb var omsonste, da alle bønner forblev uden resultat og da al protestvirksomhed mødtes med fiasko, da opstod den nationalsocialistiske bevægelse. Og dét ud fra en erkendelse, den erkendelse nemlig, at man i denne verden ikke må håbe og ikke skal bede og ikke må nedlade sig til at protestere, men at man i denne verden først og fremmest er nødt til at hjælpe sig selv!

[...] I den ene [lejr] håbede man på proletariatets internationale solidaritet, de andre håbede på internationale, demokratiske institutioner, på Folkeforbundet i Geneve, andre endnu på verdens samvittighed, på kulturens samvittighed osv.

Denne håben var forgæves [...] I håbets sted trådte [her hos os] troen på vort tyske folk, på mobiliseringen af dets evige indre værdier. Der stod os dengang meget få reelle midler til rådighed. Hvad vi anså for byggestenene til det nye rige, var – ud over vor vilje – først og fremmest vort folks arbejdskraft, for det andet vort folks intelligens og for det tredje det, som vort eget livsrum kunne tilbyde

os, vor egen jord. Således begyndte vi vort arbejde og oplevede nu denne indre tyske opgang. Denne indre tyske opgang, der på ingen måde truede verden, der var et rent internt tysk reformarbejde, vakte ikke desto mindre straks de andres had. Dette oplevede vi vel i mest tragisk udstrækning, da vi proklamerede vor fireårsplan – en tanke, der egentlig burde have begejstret den anden verden: Et folk vil hjælpe sig selv, det påkalder ikke andres bistand, det påkalder sig ikke almisser eller velgørehed; det påkalder sig sine egne skabende evner, sin egen flid, sin dåds kraft, sin intelligens. Og alligevel, den anden verden gav sig til at himle op, engelske statsmænd råbte: Hvad er dét for et indfald, denne fireårsplan, den passer ikke ind i vores verdensøkonomi! Som om de overhovedet havde tilladt os at deltage i denne verdensøkonomi. Nej, de vejrede det tyske folks genopstigning – og derfor, fordi vi forudså dét, og fordi vi bemærkede det, har vi straks, parallelt med denne genopstigning, iværksat mobiliseringen af den tyske styrke.

De kender årene. 1933, altså endnu i det år, da vi overtog magten, så jeg mig foranlediget til at erklære vor udtræden af Folkeforbundet og at forlade den latterlige nedrustningskonference. Ingen af disse fora ville tilkende os nogen rettigheder til trods for årelange bønner og protester.

I 1934 begyndte den tyske oprustning i sin største udstrækning.

I 1935 indførte jeg den almindelige værnepligt.

I 1936 lod jeg Rhinlandet besætte.

I 1937 kom fireårsplanen i gang.

I 1938 indlemmedes de østlige grænseområder og Sudeterlandet i Riget.

I 1939 begyndte vi at afskærme Riget mod hine fjender, der i mellemtiden havde demaskeret sig. Til beskyttelse af Riget er forholdsreglerne i 1939 blevet truffet.

Alt dette kunne have forment sig på en ganske anden måde, såfremt den anden verden på blot et enkelt tidspunkt havde vist forståelse for de tyske krav, for de tyske livsnødvendigheder. Man siger så ofte: 'Det skulle vi have forhandlet om'. De husker, mine landsmænd, har jeg ikke mere end én gang – for verdens øjne – lagt Tysklands koloniale krav på forhandlingsbordet? Har vi nogensinde fået andet svar på det end et nej, end en afvisning, ja, end en decideret ny fjendtlighed?

Nej, Englands og Frankrigs førende lag var, i det øjeblik vort rige genopstod, besluttede på at genoptage kampen. Således ville de det.

Gennem 300 år har England forfulgt det mål at forhindre en virkelig konsolidering af Europa, nøjagtig som Frankrig i flere hundrede år har anstrengt

sig for at undgå en konsolidering af Tyskland.

Og når i dag en Hr. Chamberlain træder op som prædikant og forkynder alle medmennesker de fromme mål for sin krig, så kan jeg ikke sige andet end: Deres egen historie modbeviser Dem Hr. Chamberlain. Gennem 300 år har Deres statsmænd under krigsudbrud altid talt, som De gør i dag. De har skam til hver en tid udelukkende kæmpet for Gud og religionen. Aldrig har De haft et materielt mål. Men netop fordi englænderne aldrig kæmper med en materiel målsætning, har den kære Gud belønnet dem så rigeligt materielt. [...] De har på 300 år underlagt sig omtrent 40 mio. kvadratkilometer jord, ikke af egoisme, ikke af herskertrang, ikke af stræben efter rigdom eller nydelse, nej, tvært i mod: Alt dette gjorde man kun i Guds tjeneste og til bedste for den gode, kære religion. Ganske vist ønskede England ikke at stå ene som Guds stridsmand, nej, det har bestandigt indbudt andre til at medvirke i denne ædle strid. Det har ikke just bestræbt sig på selv at bære hovedbyrden, for til så Gud velbehagelige gerninger kan man til hver en tid søge våbenfæller.

Dét gør de også i dag. Og det har som sagt også betalt sig rigeligt for englænderne. 40 mio. kvadratkilometer, og den engelske historie er én lang kronologi af voldtægter, afpresninger, tyranniske mishandlinger, undertrykkelser og udplyndringer. Der er ting, der virkelig ikke havde været til at vente af nogen anden stat eller til at tænke sig udført hos noget andet folk. For alt førte man krig.

Når Hr. Chamberlain i dag spadserer ind med biblen og prædiker målet for sin krig, så forekommer det mig, som når djævelen med en bønnebog under armen nærmer sig en stakkels sjæl. Hertil kommer, at det er så dybt uoriginalt. Det er flovt, der er jo ikke længere nogen, der vil tro ham. Jeg tror endda, han tvivler på sig selv.

[...] Så foretrækker jeg Hr. Churchill. Han udtaler åbent, hvad gamle Hr. Chamberlain nøjes med at tænke og håbe i det stille. Han siger det: Vor mål er Tysklands opløsning. Vort mål er Tysklands tilintetgørelse. Vort mål er, om muligt, udryddelsen af det tyske folk. Vi ønsker at slå Tyskland.

Tro mig, dét hilser jeg velkomment. Ligeledes de franske generaler. De udtaler helt åbent, hvad det handler om. På den måde tror jeg også lettere, vi vil kunne nærme os hinanden. Så hvorfor kun kæmpe med disse forløjede fraser?

[...] Vi kender målet [for franskmændenes og englændernes bestræbelser], det er Tyskland anno 1648, der foresvæver dem; Tyskland – opløst og revet itu. De ved så udmærket godt, at der her i Europas midte sidder flere end 80 mio. tyskere. Disse mennesker har også krav på livet. Der tilkommer også dem en livsandel. Gennem 300 år er de blevet snydt og bedraget for disse ting.

[...] Således bor der i dag 140 mennesker på én kvadratkilometer. Udgør disse mennesker en enhed, da udgør de også en magt. Er de splittede, er de også værgeløse og afmægtige.

[...] Det er dette problem, der må løses, og som vil blive løst på nøjagtig samme måde, som alle andre sociale spørgsmål bliver løst.

[...] Tyskland kommer til at leve videre, og Tyskland vil derfor sejre!

Ved indgangen til det ottende år af den nationalsocialistiske revolution vender vore hjerter sig mod vort tyske folk, mod dets fremtid. Den vil vi tjene, for den vil vi kæmpe, om nødvendigt falde, aldrig vil vi overgive os!

Tyskland – Sieg Heil!

Kilde

Oversættelse af Christian N. Eversbusch

Kildetype

Oversættelse

Tags

Anden Verdenskrig

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/adolf-hitlers-tale-pa-syvarsdagen-for-nsdaps-magtovertagelse-1940>